

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **AVE CZ Jindřichův Hradec s.r.o.** (původně TESCO Jindřichův Hradec, spol. s r.o.), se sídlem Václavská 609, Jindřichův Hradec, zastoupený JUDr. Tomešem Vytiskou, advokátem se sídlem Masarykovo náměstí 1/II, Jindřichův Hradec, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2006, čj. 510/997/05-O/IPPC/40/05 Dv, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2007, č.j. 7 Ca 80/2006 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 4. 1. 2006, čj. 510/997/05-O/IPPC/40/05 Dv, podle § 59 odst. 2 spr. ř. (v celém textu míněn zákon č. 71/1967 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů; s účinností od 1. 1. 2006 zrušen a nahrazen zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem – pozn. soudu) zamítl odvolání žalobce a potvrdil jím napadené rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu v Českých Budějovicích ze dne 17. 10. 2005, čj. 02/IPP/07421/05/Vít-1370 (dále jen „rozhodnutí ČIŽP“).

Uvedeným rozhodnutím ČIŽP nevyhověla žádosti žalobce o zastavení řízení podle § 39 odst. 1 písm. a) až c) zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o integrované prevenci“) a uložila žalobci podle § 37 odst. 4 zmíněného zákona pokutu ve výši 380 000 Kč, neboť porušil § 16 odst. 1 písm. a) téhož zákona, když neprovozoval zařízení „Středisko likvidace odpadů Fedrpuš“ (dále rovněž „skládka“) v souladu s pravomocným integrovaným povolením Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru životního prostředí, zemědělství a lesnictví, ze dne 13. 10. 2003, čj. OZZL/7219/03 Ku

(dále jen „integrované povolení“). Porušení integrovaného povolení shledala ČIŽP na základě předem ohlášené kontroly provedené dne 22. a 23. 4. 2004 v tom, že žalobce nedodržel postupy přejímky odpadů (kapitola B.1. bod 1.2. písm. a) a b) integrovaného povolení); nevytrídil a neshromáždil na zabezpečeném místě odpady, které nelze v zařízení odstraňovat (kapitola B.1. bod 1.5. integrovaného povolení); odstraňoval uložením také odpady kategorie „ostatní odpad“ katalogových čísel 020107, 020202, 030105, 040221, 040222, 150101, 170201, 170101, 170102, 170103, 170203, 170904, 170504, 200138, které nebyly uvedené na seznamu č. 1 (kapitola B.2. bod 2.1. integrovaného povolení); přijímal do zařízení využitelné odpady (200102, 200111, 200139) bez požadovaného prohlášení (kapitola B.2. bod 2.5. integrovaného povolení); provozoval zařízení v rozporu s předloženým „Integrovaným provozním řádem“ (kapitola C.1. bod 1.1. integrovaného povolení) a analýzu podzemních, povrchových a průsakových vod nechal provést laboratoř bez potřebné akreditace (kapitoly F.1., F.2. a F.3. body 1.5., 2.7. a 3.5. integrovaného povolení). Z těchto důvodů žalobci ČIŽP uložila pokutu.

Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí k výroku ČIŽP o nezastavení řízení podle § 39 zákona o integrované prevenci uvedl, že ze strany žalobce nebyly beze zbytku splněny ustanovením § 39 odst. 1 písm. a), b) a c) zmíněného zákona předepsané podmínky pro zastavení řízení, které navíc musí být splněny současně. Žalobce neodstranil následky porušení svých povinností. Neodtěžil na skládce neoprávněně uložené odpady a dále nezajistil měření akreditovanou laboratoří v nejbližším možném termínu po provedené kontrole. To, že došlo k následnému zařazení odpadů do seznamu povolených odpadů není možné považovat za odstranění následků. Odstranění azbestu nebylo z důvodu ochrany osob požadováno a nařízeno. Žalobce ani nepřijal opatření zamezující dalšímu trvání nebo obnově protiprávního stavu, když po celý rok 2004 nebylo provedeno měření jakosti a množství průsakových, podzemních a povrchových vod v ústí drenážní soustavy akreditovanou laboratoří, ačkoli je žalobce měl podle integrovaného povolení provést dvakrát v kalendářním roce. Pokuta nevede vzhledem k učiněným opatřením k nepřiměřené tvrdosti, neboť žalobce neoprávněně uložené odpady neodtěžil a měření akreditovanou laboratoří nezajistil. Z těchto důvodů proto žalovaný neshledal, že by ČIŽP svým rozhodnutím o nezastavení řízení pochybila.

V předmětném rozhodnutí se žalovaný dále vyslovil k uložení pokuty s tím, že žalobce svým jednáním porušil normu správního práva představující veřejný zájem v oblasti ochrany životního prostředí a naplnil v zákoně o integrované prevenci definovanou skutkovou podstatu správního deliktu. Za závažné označil žalovaný uložení odpadu azbestu. Integrované povolení uložilo žalobci provádět při přejímce odpadů vizuální kontrolu dopadů, což žalobce neučinil. V případě azbestu (resp. eternitových šablon) šlo o odpad katalogové číslo 170601 (170605), který nesměl být na skládku uložen, což žalobce nezajistil. Odpad byl přesto uložen v tělese skládky a posléze rozdrcen kompaktořem, čímž bylo znemožněno jeho vytrídění a shromáždění na zabezpečeném místě. Obsluha, potažmo žalovaný, neprovedl kontrolu, zda přivezený odpad odpovídá původcem deklarovanému druhu. Při rozhrnutí a zapracování odpadu do skládky kompaktořem žalobce ohrozil životní prostředí. Žalobce dále podle žalovaného pochybil v tom, že na skládku byly v období od 1. 1. 2004 do 31. 3. 2004 přijaty odpady, které nebyly uvedeny v Seznamu odpadů možných odstraňovat na skládce, kdy jejich celkové množství představovalo cca 1/5 všech sládkovaných odpadů. Do skládky byly rovněž uloženy využitelné odpady, jejichž uložení bylo možné jen na základě prohlášení původce o tom, že odpad nelze využít a jiný způsob odstranění není možný. Předložené doklady požadavkům prohlášení nevyhověly, pro odpady katalogového čísla 200102, 200111 a 200139 nebyla dokonce předložena prohlášení žádná, přičemž prohlášení žalobce nepředložil ani na základě dodatečné výzvy ze dne 26. 8. 2005. Pokud původce prohlášení nepředložil, odpad nesměl být na skládku uložen, stejně tak pokud prohlášení nepoukazovalo na nevyužitelnost odpadu. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce neprováděl skrápění (vlhčení) komunikací, ačkoli dne 23. 4. 2004 docházelo

ke zvýšené prašnosti, pročež neprovozoval zařízení v souladu s Integrovaným provozním řádem. Posledním pochybením bylo podle žalovaného to, že veškerá měření jakosti a množství průsakových, podzemních a povrchových vod v ústí drenážní soustavy nebylo prováděno akreditovanou laboratoří. Žalovaný celkově uzavřel, že žalobci bylo prokázáno, že neprovozoval skládku v souladu s integrovaným povolením, neboť nedodržoval jeho podmínky. Tím naplnil znaky skutkové podstaty správního deliktu podle § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci. Z těchto důvodů proto žalovaný odvolání zamítl a napadené rozhodnutí ČIŽP potvrdil.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 26. 9. 2007, č.j. 7 Ca 80/2006.- 30, žalobu žalobce napadající shora uvedené rozhodnutí žalovaného zamítl. V odůvodnění soud uvedl, že v obou rozhodnutích správních orgánů jsou uvedeny skutečnosti rozhodné pro posouzení věci, jakož i jejich právní hodnocení. K námitce nezavinění protiprávního stavu soud vyjádřil, že v daném případě byla odpovědnost žalobce za správní delikt posuzována jako odpovědnost objektivní, kdy otázka zavinění nemá pro nastoupení odpovědnosti žádný vliv. Odpovědnosti se tak žalobce nemůže zprostit tvrzením, že mu byl odpad v podobě eternitových šablon podsunut a jeho složení zjistil až po jeho rozhrnutí. Rozhodné totiž bylo, že do tělesa skládky byly uloženy odpady v rozporu s integrovaným povolením. Skutková podstata správního deliktu byla naplněna samotným uložením odpadu do skládky, což bylo zjištěno právě prováděnou kontrolou ČIŽP. Následné zahrnutí předmětného odpadu bylo provedeno na pokyn pracovníků ČIŽP způsobem co nejméně zatěžujícím životní prostředí. Odpovědnosti se podle názoru soudu nelze zbavit ani poukazem na „vyvíjející se stav“, změnu právního řádu a odsouhlasené změny provozního řádu. Žalovaný hodnotil skutkový stav v době prováděné kontroly a posuzoval jej s v té době účinným integrovaným povolením. Žalobcem tvrzená „formálnost“ jeho pochybení a zjištěných vad nemá na existenci jeho odpovědnosti za správní delikt žádný význam. Kontrola byla provedena ve dnech 22. a 23. 4. 2004, kdy byl žalobce povinen dodržovat podmínky stanovené v integrovaném povolení. Změna seznamu odpadů povolených ukládat do skládky byla ohlášena Krajskému úřadu Jihočeského kraje dne 30. 6. 2004, kdy ke změně bylo přistoupeno až po provedení kontroly. Soud se proto neztotožnil s tvrzením žalobce, že již v době prováděné kontroly bylo možné odpad na skládku ukládat. Stran výše uložené pokuty soud uvedl, že z rozhodnutí žalovaného je seznatelné, jakými úvahami byl veden při uložení sankce v konkrétní výši, přičemž soud nezjistil překročení mezí správního uvážení či jeho zneužití. K nedostatku v podobě neskrápění příjezdové komunikace soud doplnil, že tato skutečnost by mohla mít význam pouze s ohledem na výši pokuty, přičemž z rozhodnutí žalovaného neplyne, že by toto jednání mělo na uložení pokuty nějaký vliv. Z těchto důvodů soud proto žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační námítce žalobce (dále též „stěžovatel“) pochybení soudu, kdy pro důvodnost žalobních námitek měl správně rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Stěžovatel dále podotkl, že s faktem dostatečného rozšíření druhu odpadů možných na skládku ukládat pracuje již ČIŽP, v jejímž rozhodnutí je uvedeno, že „skutečnost, že došlo k následnému zařazení předmětných odpadů do seznamu odpadů povolených, není možno považovat za odstranění následků, tento krok představuje opatření přijaté k zamezení dalšího trvání protiprávního stavu.“ Stěžovatel dále namítl, že ČIŽP v době kontroly nehodnotila skutkový stav a neposuzovala jej ve vztahu k v té době účinnému integrovanému povolení, nýbrž ve vztahu k původně vydanému a v době kontroly již neúčinnému znění integrovaného povolení. Stěžovatel žádal o změnu seznamu druhů odpadů již před 30. 6. 2004, přičemž vyslovil domněnku, že skutková zjištění nebyla poměřována s obsahem tehdy účinného integrovaného povolení. Dále zdůraznil, že dne 23. 4. 2004, tedy v den kontroly, nabyl účinnosti zákon č. 188/2004 Sb., který změnil zákon č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů, a který tak mj. umožnil ukládání odpadu s obsahem azbestu do skládky. Sankční odpovědnost měla být podle stěžovatele vyvozena až poté, co by nesplnil uložená opatření k nápravě. Při určování výše pokuty nebylo

zohledněno, že stěžovatel se o existenci azbestu dozvěděl ve stejném okamžiku jako kontroloři ČIŽP, když došlo k rozhrnutí navezeného odpadu, kde byl azbest jeho původcem umístěn skrytě. Stěžovatel zdůraznil, že jednal podle pokynů ČIŽP, přesto byl sankcionován, kdy navíc vlivem změny právní úpravy již byl oprávněn azbest do skládky ukládat. Stěžovatel dále vyjádřil přesvědčení, že správní orgány měly posoudit, zda zjištěná pochybení měla negativní vliv na chráněný zájem, nebo zůstala jako formální „*pouze na papíře*“. Uzavřel, že soud nesprávně posoudil právní otázky, nesprávně zjistil skutkový stav, nezabýval se vznesenými námitkami podjatostí a jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Z těchto důvodů proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2007, čj. 7 Ca 80/2006-30, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti předně uvedl, že se s námitkami stěžovatele neztotožňuje a důvody kasační stížnosti nejsou dány. Zjištěný odpad eternitových šablon se na skládku dostal přes kontrolu přijímací obsluhy, která neprovedla řádnou kontrolu na jejímž základě by zjistila, že odpad obsahuje azbest. V době prováděné kontroly již byl tento odpad uložen, přičemž ČIŽP toliko, z hlediska ochrany životního prostředí pro zabezpečení úniku azbestových vláken, navrhla jeho zahrnutí. Stěžovatel nebyl v době prováděné kontroly oprávněn uložit odpad s prvky azbestu, neboť měl postupovat tak, jak mu ukládalo pravomocné integrované povolení. Skutečnost, že zákonem č. 188/2004 Sb. došlo k možnosti ukládat eternit na skládky komunálního odpadu neměla význam ve vztahu k platnosti a účinnosti integrovaného povolení. Podmínky pro ukládání odpadů nadále totiž podle žalovaného platily tak, jak byly uvedeny v integrovaném povolení. Změna právní úpravy byla jedním z důvodů změny integrovaného povolení. ČIŽP nebyla povinna uložit opatření k nápravě, přičemž ani § 37 odst. 4 zákona o integrovaném povolení neobsahuje podmínku, že k uložení pokuty může správní orgán přistoupit poté, co uloží opatření k nápravě. S ohledem na tyto skutečnosti proto žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní uplatňuje důvody odpovídající důvodům kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel předně v kasační stížnosti uplatňuje námitky odpovídající důvodu kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze podat kasační stížnost z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud tuto námitku neshledává důvodnou. Stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu prvního stupně, aniž by však blíže uvedl konkrétní skutečnosti a důvody, pro které napadené rozhodnutí shledává nepřezkoumatelným. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že rozhodnutí soudu prvního stupně se jasným a přesvědčivým způsobem vypořádalo se všemi žalobními námitkami. Rozhodnutí je přezkoumatelné, srozumitelné a obsahuje všechny důvody a úvahy, pro které soud prvního stupně žalobu jako nedůvodnou zamítl. Nejvyšší správní soud proto v daném ohledu uzavírá, že soud prvního stupně dostal všem požadavkům, které jsou na něj kladeny jak právními předpisy, tak i judikaturou představovanou rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003,

č.j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaným pod č. 133/2004 Sb. NSS a ze dne 4. 12. 2003, č.j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaným pod č. 244/2004 Sb. NSS.

Stěžovatel dále uplatnil důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle kterého lze podat kasační stížnost z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která ve však nesprávně vyložena. Podle stěžovatele tento důvod kasační stížnosti představuje skutečnost, že jeho veškerá pochybení byla toliko formálního charakteru a nebylo zohledněno, že o uložení azbestu neměl žádnou vědomost a nijak tento stav nezavinil.

Nejvyšší správní soud nepovažuje výše uvedenou stížnostní námitku důvodnou. Jak již správně konstatoval soud prvního stupně, v řízení před správními orgány bylo na základě provedené kontroly ve dnech 22. a 23. 4 2004 zjištěno a postaveno nade vší pochybnost, že stěžovatel provozoval „Středisko likvidace odpadů Fedrpuš“ v rozporu se závaznými podmínkami obsaženými v pravomocném integrovaném povolení. Za to mu byla podle § 37 odst. 4 zákona o integrovaném povolení uložena pokuta. Stěžovatel svým jednáním, když neprováděl řádně kontrolu odpadů při jejich přejímce; odstraňoval uložení nedovolené druhy odpadů katalogových čísel 020107, 020202, 030105, 040221, 040222, 150101, 170201, 170101, 170102, 170103, 170203, 170904, 170504, 200138, které nebyly uvedené na seznamu č. 1 integrovaného povolení; neprováděl měření akreditovanou laboratoří a přijímal využitelné odpady na základě nesprávných nebo chybějících prohlášení jejich původců, tak provozoval skládku v rozporu s provozním řádem a integrovaným povolením. Porušil tím povinnost uvedenou v § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci. Pro posouzení případné právní odpovědnosti bylo důležité, zda stěžovatelovo jednání naplilo znaky skutkové podstaty správního deliktu, či nikoliv. To, v souvislosti s konstrukcí objektivní odpovědnosti, vedlo ke vzniku odpovědnosti za správní delikt podle § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci. Právní konstrukce odpovědnosti za správní delikt podle § 37 odst. 4 zmíněného zákona jako znak skutkové podstaty nevyžaduje subjektivní stránku (zavinění jednatelického subjektu), ale naopak postačí samo protiprávní jednání. Jedná se o tzv. odpovědnost za výsledek.

Jak již správně uvedl soud prvního stupně, jedním z klíčových faktorů pro posouzení jednání stěžovatele jako jednání protiprávního v podobě správního deliktu, za který byla stěžovateli uložena pokuta, byla ta skutečnost, že na skládce byly objeveny uložené eternitové šablony. Z rozhodnutí žalovaného je zcela zřejmé, že právě tato skutečnost byla rozhodující pro konstatování porušení povinností při přejímce a kontrole odpadů a porušení integrovaného povolení. ČIŽP svým pokynem k zahrnutí nalezených eternitových šablon toliko řešila zjištěný závadný a protiprávní stav a samo zahrnutí, provedené na její výslovný pokyn, nebylo v žádném případě přičteno k tíži stěžovatele. Na to již příhodně reagoval soud prvního stupně tím, že ČIŽP se snažila vzniklou situaci (objevení již rozdrčených eternitových šablon) řešit způsobem co nejméně poškozujícím životní prostředí, přičemž tento postup neměl na posouzení existence odpovědnosti stěžovatele za předmětný správní delikt žádný vliv. Stěžovatelovo přesvědčení, že právě za jednání na pokyn ČIŽP byl sankcionován, je ve světle shora uvedeného mylné. Sankcionován byl totiž za to, že se na skládce eternitové šablony obsahující azbest vůbec nacházely. K tomu dále Nejvyšší správní soud doplňuje, že ČIŽP po objevení již rozdrčených částí eternitových šablon postupovala zcela v souladu s právními předpisy a v zájmu ochrany životního prostředí a lidského zdraví. Pokynem k jejich zahrnutí zabránila, aby se do ovzduší při další případné manipulaci s eternitovými šablonami dostala azbestová vlákna nebo azbestový prach (srov. § 35 odst. 1 a 2 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o odpadech“).

Další stížnostní námitka stěžovatele odpovídá důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze podat kasační stížnost z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Stěžovatel v daném ohledu namítá, že správní orgány, potažmo ČIŽP, nehodnotily skutkový stav a neposuzovaly jej ve vztahu k tehdy účinnému integrovanému povolení. Navíc v době prováděné kontroly byl oprávněn jak k ukládání azbestu, tak i jiných druhů odpadů, a to vlivem nové právní úpravy a změny integrovaného povolení. Uložení pokuty mělo předcházet nesplnění povinností v podobě uložených nápravných opatření. Stěžovatel jednal při zjištění odpadu azbestu podle pokynů pracovníků ČIŽP, což nemohlo posléze být důvodem k uložení pokuty.

Nejvyšší správní soud ani tuto námitku neshledává důvodnou. Soud prvního stupně uvedl, že rozhodnutí správních orgánů obsahují skutečnosti rozhodné jak pro posouzení věci, jakož i jejich právní hodnocení. Správní orgány se nedopustily žádného procesního pochybení a z jejich rozhodnutí je zřetelné, že skutková podstata z níž vycházely má svou oporu ve spise. Rozhodnutí správních orgánů jsou přezkoumatelná, srozumitelná a zcela odpovídají zjištěnému skutkovému stavu věci, který je v nich popsán. Soud prvního stupně v tomto ohledu žádná pochybení a nezákonnost neshledal a neshledává je ani Nejvyšší správní soud.

V řízení před správními orgány bylo prokazatelně zjištěno, že v době prováděné kontroly (tj. ve dnech 22. a 23. 4. 2004) se na skládce provozované stěžovatelem nacházel odpad, který by, při řádném dodržování podmínek integrovaného povolení na skládce být uložen nemohl. Již tato skutečnost byla jedním z důvodů pro uložení pokuty, přičemž jak uvedl žalovaný, uložení azbestu bylo vážným proviněním. S ohledem na princip objektivní odpovědnosti za správní delikt podle § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci nemá význam, zda stěžovatel o uložení eternitových šablon věděl, či nevěděl, ale to, že byly na skládku umístěny, čemuž se dalo důsledně prováděnou kontrolou při přejímce odpadů zabránit. Další postup, konaný na pokyn ČIŽP, již nebyl správními orgány brán jako důvod k uložení pokuty, jak nesprávně tvrdí stěžovatel. V daném ohledu Nejvyšší správní soud odkazuje na své právní závěry učiněné shora.

Správní orgány posoudily zjištěný skutkový stav zcela správně a správně jej podřadily pod příslušnou právní normu, jak je patrné i z rozhodnutí soudu prvního stupně. K námitce, že v době provádění kontroly ze strany ČIŽP již stěžovatel mohl s odpady z azbestu (eternitovými šablonami), stejně jak s jinými již uloženými odpady nakládat Nejvyšší správní soud dodává, že rozhodující byly povinnosti obsažené v pravomocném integrovaném povolení. Integrované povolení neumožnilo stěžovateli přijímat na skládku a uložením odstraňovat odpady kategorie „ostatní odpad“ katalogových čísel 020107, 020202, 030105, 040221, 040222, 150101, 170201, 170101, 170102, 170103, 170203, 170904, 170504, 200138, které nebyly uvedené na seznamu č. 1 integrovaného povolení, a ani odpady katalogové číslo 170601 (170605), neboli eternitové šablony obsahující azbest. V řízení však bylo prokázáno, že stěžovatel tohoto zákazu nedbal. Skutečnost, že došlo ke změně právní úpravy představované zákonem č. 188/2004 Sb. s účinností k 23. 4. 2004 je pro posouzení dané věci zcela bezpředmětná, neboť zmíněný změnový zákon k zákonu o odpadech neumožnil přímé ukládání azbestu na skládky. Pouze stanovil nová pravidla při nakládání s tímto druhem „nebezpečného odpadu“ (viz příloha č. 2 Seznam nebezpečných odpadů vyhlášky č. 381/2001 Sb., katalogu odpadů) z čehož nelze dovodit, že jej stěžovatel mohl bez dalšího přijmout a uložit.

Soud prvního stupně podle Nejvyššího správního soudu zcela správně konstatoval, že v době provádění kontroly, tj. ve dnech 22. a 23. 4. 2004 byl stěžovatel povinen dodržovat podmínky stanovené v integrovaném povolení, které mu neumožnilo ukládat na skládku odpady shora uvedených katalogových čísel a ani odpady obsahující azbest. Stejně nedůvodná je podle právního názoru Nejvyššího správního soudu námitka, že stěžovatel požádal o změnu integrovaného povolení, v důsledku čehož již mohl v době kontroly shora zmíněné odpady na skládku ukládat. Nejvyšší správní soud, shodně jako soud prvního stupně k tomu dodává, že o změnu integrovaného povolení stěžovatel požádal až dne 30. 6. 2004, což je uvedeno ve správním spise. Stěžovatel v tomto ohledu argumentuje toliko obecnými, nekonkrétními tvrzeními, která navíc ničím nepodkládá. V době prováděné kontroly bylo závazné integrované povolení Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru životního prostředí, zemědělství a lesnictví, ze dne 13. 10. 2003, čj. OZZL/7219/03 Ku. Stěžovatel sice v kasační stížnosti uvádí, že v době kontroly již integrované povolení nebylo účinné, aniž by však zcela konkrétně poukázal, které rozhodnutí jej tedy nahradilo, přičemž změna provedená zákonem č 188/2004 Sb. to, s ohledem na shora uvedené, být nemohla.

To, že stěžovatel své protiprávní jednání zlehčuje odkazem na porušení formální, neboli „*pouze na papíře*“ je zcela nepřipadné. Bylo prokazatelně zjištěno a zdokumentováno, že stěžovatel neprováděl kontrolu odpadů při jejich přejímce, ukládal nedovolené druhy odpadů, neprováděl měření akreditovanou laboratoří a nesprávně přijímal využitelné odpady, pročež tedy provozoval skládku v rozporu s provozním řádem a integrovaným povolením. Podle Nejvyššího správního soudu se v žádném případě nejednalo a ani jednat nemohlo o toliko formální pochybení, když na skládce byly ve fyzické podobě prokazatelně nalezeny eternitové šablony s obsahem zdraví škodlivého azbestu; z dokladů bylo zjištěno, že zhruba 20 % celkového množství uložených odpadů od 1. 1. 2004 do 31. 3. 2004 na skládce být vůbec uloženo nemělo; že stěžovatel přijímal využitelné odpady buď bez prohlášení jejich původců (odpady katalogového čísla 200102, 200111 a 200139) nebo s prohlášením nesprávným, které na skládku dále uložil, ačkoliv pokud původce prohlášení o tom, že odpad nelze využít a jiný způsob odstranění není možný nepředložil, odpad nesměl být na skládku uložen, stejně jako pokud prohlášení nepoukazovalo na nevyužitelnost odpadu; a že prováděl měření subjektem, který k tomu neměl potřebnou autorizaci. Z toho je zřejmé, že se nejedná o formální „*papírová*“ pochybení, nýbrž o pochybení faktická a závažná, čemuž ve svém důsledku korespondovala i výše uložené pokuty.

Uložení pokuty nemuselo předcházet marné uložení nápravných opatření. Jejich uložení, jako nezbytnou podmínku pro pozdější uložení pokuty zákon o integrované prevenci ve svých sankčních ustanovení nezná. Podle § 19 odst. 1 písm. a) zmíněného zákona je kontrolní orgán oprávněn (nikoliv však povinen) na základě závěrů z projednání kontroly uložit mj. provedení opatření k nápravě. Není však uvedeno, že jsou předpokladem k udělení pokuty. Nejvyšší správní soud se shoduje se soudem prvního stupně v tom, že z rozhodnutí žalovaného je seznatelné, jakými úvahami byl veden při uložení sankce v konkrétní výši, přičemž soud prvního stupně nezjistil překročení mezí správního uvážení či jeho zneužití. K nedostatku v podobě neskrápění příjezdové komunikace soud prvního stupně naprosto správně doplnil, že tato skutečnost by mohla mít význam pouze s ohledem na výši pokuty, přičemž z rozhodnutí žalovaného neplyne, že by toto jednání mělo na uložení pokuty nějaký vliv.

Poslední stížnostní námitka směřovala k tomu, že soud vůbec nezaujal stanovisko k důvodnosti stěžovatelem vznesených námitek podjatosti, což představuje důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., podle kterého lze podat kasační stížnost z důvodu zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci

rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce.

Ani tuto námitku Nejvyšší správní soud neshledává důvodnou. Namítá-li stěžovatel, že se soud nevypořádal s jím vznesenými námitkami podjatosti, pak je třeba uvést, že stěžovatel v řízení o žalobě před soudem prvního stupně žádnou takovou námitku nevznesl a neuplatnil. Těžko pak lze soudu vyčítat, že k ní nezaujal žádné stanovisko. Navíc z kasační stížnosti není zřejmé, zda námitky podjatosti se měly vztahovat k řízení před správními orgány nebo soudem ve správním soudnictví. Z takto neurčitě a nekonkrétní stížnostní námitky, která je navíc ve zřejmém rozporu se skutečností, Nejvyšší správní soud nemůže vyvozovat žádné závěry. Stěžovatel v řízení před správními orgány a ani v řízení o žalobě totiž žádnou námitku podjatosti nevznesl, a proto se s ní příslušné orgány nezabývaly a ani zabývat nemohly.

Nejvyšší správní soud v dané věci celkově uzavírá, že v řízení před správními orgány byla zřetelně a jasně zjištěna pochybení stěžovatele při provozování „Střediska likvidace odpadů Fedrpuš“, za což mu byla uložena pokuta. Stěžovatel postupoval v rozporu s tehdy pravomocným a účinným integrovaným povolením vydaným Krajským úřadem Jihočeského kraje, odboru životního prostředí, zemědělství a lesnictví, ze dne 13. 10. 2003, čj. OZZL/7219/03 Ku. To bylo v době provádění kontroly rozhodující, stejně jako podmínky v něm obsažené. Změny právní úpravy samy o sobě změnu jeho obsahu nepřivodily. Soud prvního stupně se řádně zabýval všemi žalobními námitkami, přičemž zamítnutím žaloby nijak nepochybil.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech shora uvedených důvodů k závěru, že důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s. nejsou dány, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. června 2008

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu